

VINCULUM

Praha o velikonocích 1998

Drazí,

Zapřisahal jsem se, že nebudu nikomu psát ani odpovídat na velikonoční přání, protože stačí vánoce se záplavami podobných pozdravů, aby člověka vyřadily z normální práce a někdy i modlení. Raději za ty, které nosím v srdci, obětují s láskou mši svatou. Tentokrát ale musím psát i o velikonocích. Proč?

Protože jsem vzal do ruky poslední, tj. březnové číslo Nového života, které mi v těchto dnech došlo, a tam čtu, že 4. ledna t. r. zemřel v kanadském Saskatchewanu P. Josef Lukáš. Trochu si vzpomínám, že jsem se s ním setkal při návštěvě kardinála Berana v Kanadě roku 1966, a pak s hrůzou objevím, že je v seznamu členů Vincula Missarum, který stále opatruji. Je tedy mou povinností o tom zpravit spolubratry.

Krom toho setkání v roce 1966 se na něho moc nepamatuji, jen se mi zdá, že nám tenkrát vykládal o hrozných mrazech, na něž si musel v Kanadě zvykat. A tak pro ty, kdo nechtou Nový život (jsou-li ovšem vůbec takoví, měli by se stydět) přepisují, co sděluje tento velezasloužilý už padesátiletý a nám všem vždy milý měsíčník: Pocházel z Rudice u Znojma, studoval v olomouckém semináři (nevzpomínal na něj jako na bývalého spolužáka římský Mons. Benáček?), po únoru (na rozdíl od NŽ píše tento nešťastný měsíc s velmi malým "ú") volil exil, pracoval jako kněz v uprchlických táborech v Německu ale pak odjel do Kanady, kde pracoval v severozápadních diecézích Grouard a Grevelbourg. Mezi spolubratry byl milým společníkem. Čeští kněží v Kanadě (kolik jich tam ještě zůstává?) v něm ztrácejí dobrého přítele. Tolik Nový život. Podle záznamů zesnulého P. Dittricha sloužil mše sv. za naše zemřelé spolubratry, a proto si zaslouží, abychom mu tuto službu oplatili.

Tím získává naše velikonoční vinšování aktuální tón. Zase jeden, který je už v cíli, který definitivně přešel ze smrti do života. "Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k Životu (...). A pak už navždy budeme s Pánem (1 Sol 4,14 a 17). "Já nevím, jak se budu chovat při umírání. Pán Ježíš se tehdy potil krví, a proto nechci dělat hrdinu. Ale stejně - bude to velký okamžik! Něco, nač se můžeme těšit, ba nač se třebaš podvědomě těšime celý život. A pak už navždy budeme s Pánem." Není to krásné poselství velikonoce? A tak, přes své zapřísáhnutí, že k velikonočním nebudu nikomu psát, každému z Vás přeji do doby velikonoční plnost této radosti.

Těmito slovy končilo první vydání tohoto čísla. Pak jsem ale dostal telefonát od jednoho českého lékaře z Milána, který objevil v domě pro staré kněze kdesi u Verony našeho Josefa Motala. Když jsem mu zatelefonoval, dozvěděl jsem se toto: Následkem cukrovky se mu pokazil zrak do té míry, že na jedno oko oslepl a na druhé, snad třikrát operované, vidí jen na pět desetin. To znamená, že nemůže ani číst. Dal ho do starobince, kde sdílí pokoj s jedním dalším knězem, což asi není nejvhodnější. Chystá se ještě na další operaci toho už nevidoucího oka v Miláně. Má nějakou mizernou pensičku, jak se to děje v Itálii těm, kdo se dlouho nechtěli stát italskými občany. Ujistil jsem ho, že na něho budeme vzpomínat, aspoň my, kdo ho známe. Jeho adresa: Mons. Josef Motal, Casa Perez, I-37024 NEGRAR (VR). Sv. Pavel si přál "poznat Krista a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení (Fil 3,10)" I to patří asi k velikonoční gratulaci. A tak moc pozdravů!

Váš

+ Jaroslav Škarvada

P.S. Jelikož nás ubývá a jsme lidé většinou superpociví, není snad už třeba písemně potvrzovat, že jsme za zemřelé Vinculisty odloužili mši sv. Je to věc svědomí každého z nás. Nechme to proto kontrolovat přímo od zainteresovaných na druhém břehu. Ale svůj závazek plňme!